

Изследвайки постъпателното или понякога взривопо-
добното разгъване на фундаменталната семантична структу-
ра, чийто глобален денотат не би могъл да се определи друго-
яче освен като *тайна, двойственост, привидност на би-
тието*, всъщност ще направим опит да реконструираме Яво-
ровия компактен символ *граница*, т.е. да възстановим про-
дължителния процес на неговото конституиране във и чрез об-
разната система на Яворов. Смятаме, че ретроспективният
поглед към поетиката на Яворов ще помогне да проследим и
да придадем отчетливост на отделните *етимологии*, или – да
изясним развоя и семантичните функции на толкова *яворо-
вските* нагледни (зримости на незримото) *було, саван, коси,
маска, облак*. Това дава възможност да разсъждаваме над сбл-
жаването и раздалечаването на техните значения в отделните
текстове на поета.

Поемата „Милица“ и присъщите ѝ репрезентации на
дрехата (прикриваща, за да разкрие по-ефектно и акцентува
тялото, плътта), на *булото* (призовано да потули позора, о-виня-
ването, греха) и на *облака* (бляна на волния скитник и поради
това сублимиращ всевъзможните битийни тайни) условно би
могла да послужи като начален модел. Въпреки опитите на по-
ета да включи определени фрагменти от поемата в христомат-
ийния фонд на своето творчество („Забравена“ – 1901 г. и
„Безутешна“ – 1904 г.), творбата действително остава забраве-
на в анализите на литературната история. Освен това сравнител-
но ранното ѝ създаване (непосредствено след „Калиопа“ през
1900 г.) също благоприятства безупречното ѝ ползване като
начален семантичен модел. Тук обаче предпочитаме да я мис-
лим не толкова като безусловно начало или само като текст,
непоколебимо задаващ интересуващата ни коренищна струк-
тура. Много по-удачно е нейното полагане като заключителен
текст/етап в един ранен стадий от съзряването на Яворовия ху-
дожествен свят. Избираме да отбележим предимно края на на-
чалото, вместо да се уповаваме единствено на несъмнените на-